

**ИРЖИ МАРЕК
ЛЕЙДИ МАКБЕТ ОТ
ВИНОХРАДИ**

Превод от чешки: Ирина Кьосева, 1980

chitanka.info

Това се случи на Вацлавския площад през един пролетен ден, когато по тротоарите ухаеха липи и влюбените стояха на терасите пред музея и слушаха ромона на фонтаните. Времето беше великолепно, но очевидно високият намръщен мъж в светъл костюм и ръкавици гласе не го забелязваше. Той се спря, огледа се, като че светът изчезваше пред очите му, и с болка посегна към гърдите си. След това бавно и безсилно се отпусна на земята:

Настана обичайната суматоха, около мъжа се натрупаха хора, няколко добри ръце го пренесоха до най-близкия вход.

— Дамла! — каза един възрастен пълен мъж. — Тя е! Познавам я!

И въздъхна така, като че беше сигурен, че и той след време ще се сблъска с нея.

— Той вече си е отбил номера, а нас тепърва ни чака това — заяви една жена от тълпата, която любопитно надничаше във входа.

Най-после се появи полицейска фуражка и когато строгият служебен глас каза: „Моля, разпръснете се!“ — на всички им олекна.

Разбира се, хората не се разотидоха, напротив, дойдоха и други. Полицаят телефонира за линейка и докато чакаше, извади портфейла на човека в безсъзнание (а може би мъртъв?), за да установи кой е той. И едва не отдаде чест, защото според документите непознатият мъж беше шеф на отдел в Министерството на обществените работи. Полицаят пристъпи строго към вратата на къщата, при което зяпачите отстъпиха малко назад. За късмет не му се наложи да се кара дълго с хората, санитарите вече бяха успели да се справят с припадналия и с тези, които им се пречкаха. Щом като колата със скърцане тръгна към болницата, полицаят отиде до участъка на Краковска улица, за да подаде рапорт.

Оттам го изпратиха във Винохради, където живееше началник-отдела, за да съобщи на съпругата му за случилото се, защото началникът на отдел вече е толкова голям шеф, че не е длъжен да има домашен телефон.

Полицаят отиваше с неудоволствие, още повече че сам не знаеше какво е станало с човека, може вече да му е добре, а може вече да е умрял. Той мислеше всъщност какво трябваше да каже. „По дяволите, идиотска служба! Ще кажа — нищо му няма. И после ще се оплакват от мене, че съм скрил смъртта. А ако кажа на госпожата, че е вдовица,

пък той се върне в къщи, отиде ми повишението, щото той е шеф на отдел, значи, голяма клечка!“

За по-сигурно полицаят най-напред се спря при портиерката — първата и най-важна инстанция за полицията.

— Ама че работа! — извика добрата жена и сплете ръце. — Доста ли го е чукало?

Тя попита така, като че предпочиташе това да е цапнало началник-отдела колкото се може по-силно.

— Нищо не знам, госпожо, аз само... що за чудо е тая неговата и имат ли деца...

В същия момент портиерката даде на полицая подробна информация, според която началникът на отдела бил странна птица — мърморко, от него лъхало страх, с жена си говорел малко и строго. А госпожата е млада и такава изящна, като от романите. Портиерката специално наблегна на това, тъй като беше познавачка на четивото за дами; това беше нейната тайна страст и тя познаваше всички части на „Безпътната наивница“ и „Приключенията на графиня Казал“, от които не бе могла да се добере само до единадесета част, но в края на краищата това нямаше голямо значение за цялостната съдба на графинята. Полицаят остана с впечатлението, че всъщност човекът, който бе получил удар, е наказан от самата съдба за това, че се държи грубо със своята деликатна съпруга и не обръща внимание на поздравите на портиерката. С тия сведения в главата полицаят се качи на първия етаж и позвъни.

Отвори му млада жена, облечена в много странен виолетов пеньоар. Като видя човека с фуражката, тя вдигна ръце към устата си, като че искаше да спре вика си.

— Разрешете ми да доложа, че вашият съпруг получи тежък припадък на улицата и беше откаран в Общинската болница. За състоянието му можете да се информирате там.

Полицаят изстреля новината, стоейки „мирно“. След думите на портиерката той изобщо нямаше да се учуди, ако госпожата бе запищяла от радост. Но тя помръдна устни, без да издаде звук, кръглите ѝ очи („такива големи очища“ — говореше после в участъка полицаят, като разказваше какво му се е случило) се разшириха още повече и милата госпожа се отпусна безчувствена като дърво, така че полицаят едва успя да я подхване.

Щом като човек е на служба, трябва да бъде готов за всичко. И полицаят задържа жената да не падне, после я намести в ръцете си и я внесе в квартирата. Отвори си с ритник най-близката врата и остави милата дама на едно канапе с висока плюшена облегалка. След това той реши да извика портиерката, защото не се сети за никой друг, но пътем се отби в кухнята и наля чаша вода. „Това е най-доброто средство при припадък. В най-лошия случай ще трябва да й разкопчея пеньоара.“

Но като се върна, жената беше седнала и разтриваше бледото си чело. В стаята бе странен полумрак, идваше от тъмните завеси, полицаят остави водата на масата и каза:

— Е, вече ви мина, аз ще вървя.

Жената не каза нищо, като че от мъка дори не чуваше, но после обърна към полицая кръглите си очи (тия големи очи ща!) и каза учудено:

— Ама и вие сте като хала! Носехте ме като перце!

Полицаят се изчерви, мъжете винаги се радват на такива неща, и каза, че това се очаква при неговата професия.

Жената стана, отвори бюфета, наля една чашка с ликьор и му я подаде. Полицаят изгълта питието и изкозирува. Това беше шоколадов ликьор.

— Покойният много обичаше този ликьор — с някаква странна нежност каза жената.

— Как така „покойният“, уважаема госпожо! Докторите днес могат всичко — опита се той да я утеши и нямаше как да не забележи, че уважаемата госпожа го гледа неразбиращо.

— Лекарите? Ами! В тоя случай те са безсилни.

Полицаят си помисли, че ще е по-добре да я остави сама с мъката ѝ. Той козирува и излезе енергично в коридора. Както и предполагаше, щом като слезе долу, портиерката надникна:

— Какво каза?

— Припадна от мъка — отговори полицаят и остави на стълбите изумената портиерка с опулени очи.

Портиерката беше учудена, защото знаеше нещо, което полицаят не можеше да знае. На последния етаж на къщата, чак на тавана, в стаичка, която по нареждане на хазяина беше направена обитаема, въпреки че преди това беше сушилня, живееше един млад мъж,

чиновник в пощата, което само по себе си не е лоша професия, стига човек да се ожени добре. В това отношение портиерката беше съгласна да установи контакт с младия и неопитен мъж и според възможностите да му предложи момиче, подходящо за целта. Но както стана ясно, младият мъж изобщо не мислеше за женитба, и то по съвсем проста причина: той беше заплепен от съпругата на началник-отдела от първия етаж.

Естествено, портиерката имаше навик да си доизмисля много неща, иначе не би могла да понесе така леко липсата на единадесетата част от „Приключенията на графиня Казал“. Така че в мислите ѝ пощенският служител без затруднения се бе превърнал в млад рицар, който ден и нощ мисли за своята любима и ѝ поднася нежни изненади, от серенадата под балкона до писъмцата с горещи признания, предавани в полумрака на църковната изповедалня. Не ѝ смущаваше това, че въпросният пощенски чиновник не е религиозен и че апартаментът на първия етаж няма никакъв балкон, а само обикновен джамлък.

Съпругата на началник-отдела често изхвърляше от употреба палта и рокли и ги даваше на портиерката да прави с тях каквото сметне за добре. Тъй че портиерката беше привързана към тая благородна дама и ѝ желаше доброто. Повечето от роклите тя продаваше и си купуваше алаш^[1]. Като си го пийваше, тя се чувствуваше направо задължена да мрази намусения началник-отдел, който измънкваше нещо вместо поздрав и с когото на младата жена сигурно ѝ беше тъжно. Колко по-добре щеше да ѝ бъде в обятията на младия благородник!

Но както се казва, галантните блянове на портиерката имаха реална основа. Неведнъж тя бе виждала вратата на първия етаж да се отваря точно, когато минаваше младият мъж. Разбира се, това бе случайност, но нарочно подготвяна случайност.

Той винаги спираше, поздравяваше учтиво, младата госпожа изплашено отстъпваше назад, като че се бе припознала, а после се усмихваше...

Такива сцени не бяха описани дори и в авантюрите на графиня Казал и затова портиерката ги поглъщаше с очи. Понякога те си разменяха няколко думи... Веднъж, портиерката бе абсолютно сигурна в това, младият мъж пламенно целуна ръката на младата госпожа.

Колко красиво и колко възвишено е това! Такава трябва да е любовта, точно такава. А не да сумтиш по стълбите като началник-отдела, когото човек дори не може да си представи как целува ръка! Пък щом тоя полицай казва, че припаднала от мъка, това само доказва нейната деликатност.

Щом полицаят си отиде и остави съпругата на началник-отдела сама върху дивана, тя също си сипа шоколадов ликьор и докато го пиеше, премисляше какво да предприеме. Погледна часовника и като видя, че е време младият мъж да се връща в къщи, си облече тъмно вталено костюмче, сложи си модна шапка с формата на тенджера и с голяма панделка според най-новата мода от тази година и застана в антрето, като дълго си оправяше ръкавиците, докато не чу стъпки.

Пощенският чиновник не очакваше тази среща днес, той тъкмо развиваше хартията на нарязания салам и се канеше да изяде няколко парченца, докато стигне до своя етаж. На пощенските служители не им е розов животът, даже и когато дамите от висшите кръгове им подаряват благосклонни усмивки.

— Ох, как се изплаших! — каза младата дама и кръглите и очи се впериха в младия мъж с такъв искрен ужас, че той бързо пхна салама в джоба си и въздъхна:

— Целувам ви ръка, госпожо...

Младата жена погледна дали са сами на стълбището и подкани с ръка младия мъж да върви след нея.

— Винаги ме гледате така... така ненаситно — говореше тя, затваряйки вратата след него.

Той разтвори безпомощно ръце:

— Аз... всъщност...

— Не казвайте нищо. Знам какво искате да ми кажете.

Пощенският чиновник беше доволен, че дамата знае това.

Защото той самият не беше много на ясно.

— Цял живот съм копняла да склоня глава до цветовете на асфodelията и със затворени очи да чувствавам как ние два мата сме пронизани от нематериалното усещане на вечността. Познавате ли това чувство, когато душата се освобождава от тялото и литва нагоре?

Дланите на младия мъж се изпотиха и той отговори с приглушен глас:

— Да...

Честно казано, със същата сила можеше да каже и „не“.

Изведнъж жената го погали по бузата с ръка, облечена в тънка тъмна ръкавица. Младият мъж се беше бръснал рано сутринта и при това доста небрежно и от докосването брадата му изхруска. Той се изчерви и се опита да хване ръката на младата дама, но тя я издърпа:

— Не, не... С моя мъж се случило нещастие. Довечера ще дойда при вас!

Тя отвори вратата и той бе принуден да излезе на стълбището, при което младата жена мълчаливо излезе след него и изтича по стълбите, бързайки към болницата при съпруга си.

Едрият мъж с космати ръце и гърди лежеше напълно безсилен на болничното легло. С него бяха направили това, което се прави в такива случаи, бяха му сложили инжекция и чакаха. На моменти болният излизаше от дълбокия припадък и въпреки това лекарят, който точно сега беше дежурен, смяташе случая за безнадежден. Това си беше удар и нищо не можеше да се направи. За всеки случай той нареди да поставят параван.

Младата съпруга дойде следобед. По-късно лекарят си спомни колко го учуди първото ѝ посещение — цялата беше в черно като на погребение. Лекарят дори се смути, като ѝ каза, че мъжът ѝ е още жив. Той не я пусна при болния, отведе я в своя кабинет и я разпита за родителите му, за детските му болести, като че една жена, с двайсет години по-млада, може да знае тия неща. После учтиво изпрати очарователната вдовица. „Всъщност защо я наричам вдовица — уплашено си помисли той. — Тая жена принуждава човека да изпреварва действителността.“

Вечерта извикаха лекаря в лабораторията. Младият стажант, нещо като доктор в зародиш, който си караше практиката в лабораторията и беше изпълнен с амбицията да покаже колко много неща е научил вече, му подаде няколко листа. Резултатите от изследванията...

— Да, колега, всичко е наред, но за съжаление при удар микроскопът е излишен — усмихна се лекарят.

— При удар да, господин докторе — отговори височкият младок, комуто дори бялата престилка не стоеше добре. — Тук има нещо друго, само не знам дали не се лъжа. Струва ми се, че открих в кръвта базофилно точкуване.

— Знаете ли изобщо какво значи това?

— Знам — обидено погледна момчето.

Докато лекарят се навеждаше над микроскопа, в стаята влезе миловидна лаборантка с епруветка с урина.

— Има ли? — попита нетърпеливо младият стажант.

— Да, имате право — отговори момичето и погледна дългуча с възхитени очи. — Има олово.

В лабораторията стана тихо.

— Олово — каза най на края лекарят. — Но тогава...

Той не каза какво тогава. И двамата — лекар и стажант — седнаха над учебника по токсикология и повториха всичко, което не знаеха или бяха забравили за отравянията с олово, които вече бяха рядкост. На края лекарят вдигна очи от книгата:

— Така. Да предположим, че е това... Само че как човек от министерството е имал допир със смъртоносна доза олово?

Стажантът сви рамене.

— В края на краищата няма да се чудим как оловото е попаднало там, а ще се опитаме да го изкараме от организма. Разбира се, от този момент случаят е за полицията — каза лекарят и отиде в отделението, за да назначи съвсем друго лечение на загадъчния пациент.

В същото време младата жена се качи до четвъртия етаж и тихо почука, превъзможвайки вълнението си. Когато младият мъж се опита да я прегърне, тя каза:

— Искам душите ни да звучат в един акорд. Любовта е като смъртта, диханието ѝ е толкова омайващо. Седнете, ще слушаме тишината на нашите сърца.

Е, всеки от нас прекарва нощта различно. В болницата едрият мъж дишаше тежко в бялото легло, слушайки шумоленето на вечността. Повърхността на кръвните му телца се покриваше с оловен фосфат.

На сутринта, като докладваше за съобщението от болницата, Бружек попита:

— Господин съветник, вие ли ще го погледнете, или да се заловя аз?

— Знаете ли, господин Бружек, може да излезе голяма глупост. Аз не вярвам много-много на докторите, разбира се, с изключение на

господата от съдебната — каза разсъдливо съветникът. — Отравяне с олово. Така са постъпвали през средновековието.

— Ако позволите, господин съветник, аз си спомням такъв случай, но това беше един печатар от Либен и освен това оня от Просека, дете имаше под лопатката си оловно парче от граната.

— Именно. Така че внимавайте, господин Бружек, тоя е някакъв началник-отдел. Сигурно нищо интересно.

Така този неинтересен случай попадна в полицията и с него също се отнасяха незаинтересовано. Бружек щеше да се разкъса от работа — две нападения при Либенския мост, обир в Кобилиси, с една дума — оловото можеше да почака. Но между другото на Бружек му хрумна, че началник-отдела от Министерството на обществените работи по погрешка е могъл да изпие някаква оловна гнусотия... Веднъж и Бружек за малко да пийне лизол, който пестеливата му съпруга бе наляла в бутилка от газирана вода. Та затова в разсъжденията ся той се хвана за тази случайна възможност.

По-късно, по време на друга работа, Бружек се сети, че Министерството на обществените работи се занимава с големите строежи, ръководени чрез оферти, при което началник-отдела може да играе важна роля... Тъй че налице е и втори вариант — отмъщение. Ама ако беше отмъщение, отровата щеше да е бързодействаща. Оловото е страшно бавно, Бружек беше прочел, че човек трябва да го поема няколко месеца непрекъснато.

Ами ако е замесена жена? На края от много мислене детективът отиде в министерството. Интересуваше го секретарката на началник-отдела.

За негово разочарование го посрещна възрастна жена с пронизващ поглед.

— Какво обичате? — попита го тя с професионална учтивост.

— Просто да погледна, ако позволите. Аз съм от полицията.

Бружек влезе в кабинета, покрит с мек килим. „Тук е по-хубаво, отколкото при нас, в дирекцията — помисли си той тъжно. — Само погледни — на масичката пури в луксозна кутия за посетителите.“

— Откъде са пурите?

— Че откъде да са? — учуди се секретарката. — Купувам ги в магазинчето отсреща.

— Какво друго купувате?

— Вино.

— Покажете ми го.

С явно неудоволствие секретарката отвори едно шкафче. Бружек подсвирна. То беше пълно с бутилки, най-отбрани марки, за които полицейският служител можеше само да мечтае.

— Ще взема всичко това със себе си — каза той кратко.

— Мислех, че идвате само за информация — каза язвителната особа.

— Да, госпожо. Идвам да се информирам какво е ял и пил вашият шеф.

— Той беше много скромен... Тоя удар... направо не е за вярване — въздъхна жената.

— Още по-малко вероятно е, че това не е удар, а отравяне. Увийте ми бутилките.

И Бружек седна на коженото кресло, покани секретарката да седне срещу него и без да обръща внимание, че шокираната жена ще се разплаче, започна да я разпитва за много полезни неща. И колкото повече питаше, толкова по-странно и по-интересно му изглеждаше всичко. Това изобщо не беше някакъв си скучен случай, достатъчно беше да погледне жената, която с благ глас разказваше как напоследък нейният шеф непрекъснато се оплаквал от неразположение и болка, как слабеел. Започнал да пие повече. Да, от това вино.

— Непрекъснато му беше зле... И в семейството си беше нещастен!

Сълзите, които течаха по бузите ѝ, оставяха следи. Явно, годинките ѝ бяха доста, но още се грижеше за себе си и се гримираше. На кого ли искаше да се хареса?

Бружек се върна късно. Пристигна с колата на министерството и носеше със себе си чувалче като за Коледа. Когато остави на масата всичките бутилки и пури, детективите, които бяха свободни от дежурство, заклатиха одобрително глави.

— Пурите „Регалия медна“ са екстра сорт — каза Боуше и помириса една, като че можеше да усети нещо с тая хрема.

— А виното? — удиви се Роус. — Мислите ли, че всичкото е отровено?

— Надявам се, че не е... Поне пурите решително не са, никога не съм чувал, че оловото може да се пуши. Заповядайте, тях дамата ми ги

даде в добавка. Приятна жена, изцяло предана на шефа си.

— Дяволска работа! — каза Мразек.

— Да, дяволски случай — потвърди Бружек и също запуши.

Помещението се пълнеше със синкав, ароматен дим, влияещ добре на мисленето.

На следващия ден лабораторното изследване показва, че виното е абсолютно безвредно, т.е. с негативна реакция. Бружек занесе една от негативните бутилки на съветника.

— Това е от фонда на министерството, безотчетно — каза за извинение детективът. — Много хубав трамин.

Съветникът вдъхна аромата и одобрително кимна.

— А иначе какво става?

— Иначе от това ще се излюпи, ако мога така да се изразя, романтична история. Някой го е отровил, но кой, защо и как — засега не знам. Той сам отникъде не е могъл да погълне олово. Тука имам и описание на болестта, в болницата ми казаха, случаят е съвсем класически: липса на апетит, болки в коремната област, болки в ставите, предимно през нощта, треска, увреждания на зрението... А и още едно неприятно нещо, кой би казал, че оловото е такова чудо: нарушение на половата дейност.

Съветникът вдигна глава:

— А съпругата?

— Вече говорих с нея, казах ѝ, че съм от застрахователното дружество. Впрочем той не е застрахован за живот, така че този мотив отпада. А иначе тя е млада дама, говори като по книга, страшно културна. Бих казал, че пише стихове. В днешно време жените са способни на всичко.

— Именно — въздъхна съветникът. — Така че срещу вас са две — съпругата и секретарката... Но между тях може да има някаква връзка, нали?

— И аз мисля същото. Що се отнася до секретарката, не е изключена ревност към съпругата. Не говореше хубаво за нея. А съпругата... Не, при нея не е ревност, много е хубава, за да ревнува. При нея може да има нещо друго.

— С две думи, както и да го въртите, винаги се получава така — каза съветникът и начерта на парче хартия един голям триъгълник.

— Впрочем как се чувства болният?

Бружек колебливо замълча. Съветникът вдигна укорително вежди:

— Значи, вие сте изпуснали от очи главната личност! Грешка.

— Ще отида при него — предложи разпалено детективът, но съветникът каза, че той сам ще направи посещение на началник-отдела По-добре ще бъде.

Болният бе поласкан (поне така каза) от грижите, които медицината и полицията посвещаваха на неговия случай. Но смяташе за излишно да се търси как е попаднало оловото в него. Ако знаеше господин съветникът колко и най-различни изследвания са му правени вече, щеше да разбере, че и мъдрата медицина не знае какво да стори. Кой знае какво е това изобщо. Според него лично най-важното е, че се е отървал от най-лошото и ще намери начин да се реваншира пред лекаря и пред младия медик.

— Никак не бих искал, господин съветник, да се говори много за моя случай. Сам разбирате, тук има определени политически съображения. Положението ми, цялото наше учреждение...

— Бъдете спокоен, господине, освен вашата секретарка никой не знае, че не става дума за сърдечен колапс.

Болният се надигна.

— Чудесно. Секретарката ми е отличен работник и умее да мълчи. Жена на години. Открай време младите секретарки не стават за нищо.

Съветникът кимаше с глава. Ясно, едната следа на Бружек отиде по дяволите.

— Често ли идва тук вашата съпруга?

— Винаги щом има приеман час. Защо питате?

— Мисля, че това е удар за нея... Млада е, щеше да остане съвсем сама. Как се запознахте с нея?

— Смятате ли, че това има значение, след като човек се е отровил с олово? — въздъхна едрият мъж в леглото. — Жена ми е... просто, тя е романтично същество. Много по-млада е от мене, а се влюби в мен. Може би ви се струва невероятно...

— Изобщо не, моля ви — побърза да го увери съветникът. — Що се отнася до любовта, и полицейските служители не могат да устоят пред нея.

Началник-отдела въздъхна:

— Знаете ли, тя беше сираче, възпитаваше я вуйчо й, а той изобщо не желаше нашата връзка. Беше чудак, но богаташ. Оженихме се чак след смъртта му.

— Дълго ли продължи това. Имам пред вид изчакването.

— Малко повече от година. След това нямаше пречки за щастието ни.

— Тъжна история с хубав край — кимна съветникът. — Просто любов.

— Да — каза едрият мъж, но гласът му не беше вече толкова уверен.

Съветникът благодари за разговора и се сбогува. На вратата той се спря:

— А вуйчото... Как се казваше?

— Ян Тучни.

— Той сигурно е завещал парите си на племенницата. Така че съпругата ви е финансово независима.

Болният кимна:

— Да, но защо, моля ви, е всичко това?

— Бъдете спокоен. Така постъпваме обикновено. Всяко отравяне трябва да се разследва. Освен това вие сте висш чиновник, тъй че искаме да бъдем напълно сигурни. Ще ви бъда много признателен, ако пред съпругата си не споменавате нищо за моето посещение. Защо ще я изнервяте излишно?

— Естествено — каза началник-отдела. — Тя е още дете.

— Странна жена е тя — каза лекарят на съветника. — Толкова пъти като е идвала и аз съм бил в стаята, тоя мъж или се страхува от нея, или — не знам — гледа я така предано, че чак да те хване срам за цялото мъжко племе. А тя му говори на „ви“ и го нарича „приятелю“!

— Но иначе, казват, била красавица! — подхвърли съветникът. Лекарят го погледна внимателно и гласът му омекна:

— Да. Красива е! Сигурно вече са ви казали, че ходя да я изпращам.

— Не са, пък и не смятам това за важно. Освен; ако сте решили да я учите на малко по-друго отношение към съпруга й!

И съветникът повдигна шапката си и си отиде. В канцеларията си той извика Бружек:

— Като начало установих, че началник-отдела е под чехъл.

— А кой не е! — каза мъдрият Бружек.

Съветникът въздъхна мълчаливо:

— След това струва ми се, че теорията ви за секретарката отпада. Затова пък вече и лекуващият лекар се интересува от госпожата. И на края знаете ли вие, че тя е богата? Наследила вуйчо си, защото изчакала послушно с венчилото си, докато той умре.

— Нали казвам, че всичко това е заплетена и романтична история — каза Бружек. — Ще започна отначало, тоя път от портиерката.

Според думите на секретарката началник-отдела е нещастен със своята млада и очарователна жена. Какво ли знае за това такава познавачка на човешките съдби, каквато е портиерката на дома?

За негов ужас обаче от разговора излезе, че всичко е съвсем иначе. Изящната дама е нещастна със своя мърморещ и груб мъж.

— Господин инспекторе, тая жена заслужава съвсем друга съдба. Тя е сътворена за любов.

— Ами липсва ли ѝ, като е омъжена? — неразбиращо попита Бружек.

— Омъжена! — каза с презрение портиерката. — Граф Безансон винаги казваше, че любовта и бракът не са едно и също!

— Кой е тоя?

— Любовникът на Графиня Казал. Нали знаете за тая книжка, дето все има продължения.

— Не знам... Но няма значение. Всъщност може младата съпруга да има някъде любим, когото да крие от злия си мъж.

— Ще ви кажа, че има — възкликна победоносно портиерката. — И си го заслужава, защото е деликатна дама. Погледнете, този жакет го имам от нея.

Така Бружек научи за младия пощенски чиновник и имаше достатъчно време, за да го потърси зад гишето „Таксови марки“. Естествено, от пръв поглед не мож го разбра. В учреждението Бружек чу само хубави неща за него.

Дали наистина е възможен такъв триъгълник: съпругът, младата жена, пощенският служител? И даже да е така, можем ли да предположим, че този мъж стърже олово в кафето на началник-отдела? Или пък да си помислим същото за младата госпожа? А дори и да е

така, можем ли да приемем, че началник-отдела е пил с удоволствие и без подозрения това кафе месеци наред или дори години?

В определен период всяко разследване достига до мъртва точка. Бружек чувствуваше, че сега самият той се намира в такава мъртва точка. В лабораторията на полицията му обясниха, че що се отнася до оловото, най-вероятно като отрова да бъде употребен оловен октан, т.е. познатата ни бяла боя, която може да се купи във всеки бояджийски магазин. Дали и домът на пострадалия не е боядисан с това чудо?

Бружек отиде при съветника и го помоли за двама души, които изпрати в квартирата на началник-отдела. Те открито трябваше да заявят, че са от полицията, и да вземат мостри от боята по стените и от лаковете по дървените части... И, естествено, да поразпитат квартиранта.

Госпожата ги прие във виолетов пенъор, пушеше с дълго цигаре и в кръглите ѝ очи личеше безпомощен ужас. Дълго време тя не можа да разбере какво точно искат от нея.

— А-а! Стените? Заповядайте, но да ме ги издраскате много. Мислите, че от тях моят мъж има болно сърце?

Изведнъж, като че разбрала нещо, тя каза:

— Знаете ли, че е възможно? Понякога усещам такова безпокойство и тежест. Върху душата... Да можехте да вземете мостра от моята душа, господа!

Господата погледнаха малко неспокойно, но след това пристъпиха към работата. Настъргаха малко боя от антрето и отидоха в кухнята и в стаите, жената непрекъснато вървеше след тях. Вече в трапезарията тя отвори бюфета и напълни две чаши с ликьор.

— Заповядайте, сигурно сте изморени.

— Ами... — заекна единият полицай — ние сме на работа...
Забранено е.

Тя се засмя звънливо:

— Всичко забранено е толкова хубаво!

В този момент единият от тях, по-хладнокръвният, заяви, че не е бил в банята и че трябва да отиде там. Другият остана насаме с дамата и си повтаряше наум всичко, което знаеше за отравянето с олово. Главно, че това е бавна отрова, значи, ако той изпие тая чашка, няма да умре моментално. Общо взето, това не го успокои. Той отпиваше от

шоколадовия ликьор и де преструваше, че много му харесва. Като се върна она от банята, той язвително го подкани:

— Хайде, пий и да не задържаме госпожата повече.

А тя им наля още по веднъж и чак тогава ги пусна да си вървят.

— И двамата се подредихме, Пепик, ще умрем едновременно — каза навън единият.

— Не сме се подредили еднакво, приятел. Я виж какво имам! — каза другият и извади завита в носна кърпа четка за зъби.

— Мръсна е.

— Именно. Хрумна ми нещо... С времето оловната боя потъмнява.

От лабораторията съобщиха, че всички мостри от боята са безвредни. Затова пък на четката за зъби има явни следи от оловен октан. Сега вече Бружек нямаше защо да се колебае. Той взе кола и двамата с Роус отидоха при младата жена със заповед за обиск.

— Добри хора — каза дамата, все още облечена в своя пенъоар, — добри хора, вие сте полудели. Какво искате от мене?

— Например искаме да разберем, откъде знаете за хубавите качества на оловната боя? Но докато си спомните, можете да ни кажете с какво си миеше зъбите вашият съпруг.

— Че откъде да знам — нахвърли се рязко тя и кръглите ѝ очи така потъмняха от ярост, че за по-сигурно Бружек се дръпна назад.

— Кой ви посъветва да употребите оловен октан? Господинът от четвъртия етаж ли?

Жената се усмихна:

— О не, той е страшно мило момче. Та бялата боя е отдавна известно средство. Открай време сме я имали в къщи.

Тя говореше толкова спокойно, че Бружек чак настръхна. Изведнъж си спомни какво знаеше за вуйчо ѝ. Тя послушно изчакала смъртта му.

— Облечете се и елате с нас!

Докато тя се гласеше, Роус донесе от банята три кутийки прах за зъби.

— Плавена креда, в нея идеално може да се разбърква оловна боя.

Младата жена вече беше облечена във вталено зелено костюмче и беше все така спокойна. Като седнаше в колата, тя каза:

— Не разбирам какво искате от мене. Та човек е дошъл на тоя свят, за да умре.

— Да — отговори Бружек, — но не когато на вас ви е удобно.

По обяд в полицията доведоха и младия мъж от пощата. Целият пребледнял, той затворил гишето и тръгнал с двамата детективи, като по пътя ги уверявал, че е станало грешка, защото книгата със сметките му са в образцов ред.

Когато при разпита го попитаха дали познава очарователната дама от първия етаж, той отрече.

— Никога ли не сте се срещали?

— Не.

— Никога ли не сте били у тях?

— Не.

— Никога ли не сте приемали нейни посещения?

— Не.

— А знаете ли, че лъжете и че така си вредите много? Престанете да играете ролята на рицар и говорете истината. В противен случай ще я доведем и пред вас тя ще повтори всичко, което вече ни каза. Колко пъти тя е била у вас нощем?

Бледият мъж се разтрепера и с отчаян глас каза:

— Уверявам ви, че всичко беше съвсем невинно. Дори не съм я докоснал. Тя никога не наруши съпружеската вярност. Наистина е ангел. Винаги говореше само за сливането на душите. За вечността...

— Като сме стигнали до вечността — вие ли я снабдихте с отровата?

Младият мъж се изправи, като че искаше да излезе срещу някакъв страшен враг, после се смъкна обратно на стола и гледаше разпитващия го полицаи с ужас и страх.

Прекратиха разпита.

Защото освен това най-после дойде съобщението за смъртта на Ян Тучни от Винохради, собственик на недвижими имоти, вуйчото на младата дама. Умрял от удар, кръвоизлив в мозъка.

— Всичко съвпада — каза съветникът. — Кръвоизливът в мозъка е последният стадий на отравянето с олово. Само че никога няма да го докажем, защото господин вуйчото е бил погребан чрез кремация. За всеки случай.

Но за ужас на всички младата дама изобщо не отричаше. Нито случая с вуйчото, нито случая със съпруга. Този, който непрекъснато и в ужас отричаше, беше младият любовник, който според собствените си думи не беше дори и любовник.

На другия ден Бружек почука на вратата на съветника и без да чака покана, се вмъкна вътре. В ръцете си държеше четка за зъби.

— Господин съветник... Четката на оня младеж. Също оловен октан.

И беше принуден да седне, дотолкова го беше омаломощил този факт.

Съветникът взе четката в ръце и кимна:

— Да-а, нежна любовница, няма що! Започнала е още от първия ден, та да не чака толкова дълго.

Жената живя още няколко години в частен санаториум за душевно болни, където веднъж месечно я посещаваха двамата мъже. И всеки път тя ги гледаше учудено, като че не можеше да разбере, че още живеят.

[1] Вид ликьор. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.